

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

ORDET

FRIT

No. 3.

☞ ☞ ☞ 1. Oktober. ☞ ☞ ☞

1913.

Worning & Petersens

pr. Stk. 25 Øre.

Teaterforhold.

Denne Tid aabner de store københavnske Teatre deres Døre. Det foregaar i forholdsvis Stilhed, vi mærker ikke synderligt til det, og ogsaa „derovre“ gaar Livet sin vante Gang. Det kan ikke nytte at nægte det: Teatret er ikke den Stormagt, det var engang, det formaar ikke længere at samle Interessen om sig og hævede sig som vor første Dannelsesanstalt.

Da enhver Ting har sin Grund, er det fuldtud berettiget her at spørge: „Ak, hvorfor saa forandret?“ — Ja, hvorfor? Er det Forlystelsesskatten, der er Skyld i det hele? Mange vil maaske mene det. Det er jo en nederdrægtig Skat, der falder haardt, hvor den rammer. Men det er dog kun noget ydre. Det alene kan ikke være Grund nok.

Er det Biografteatrene, hvor man i een Time og for en ringe Entrè kan faa at se „langt mere“, end et 3 Ti-

mers Skuespil giver en hel Aften? Vel, det kan synes at være en alvorlig Faktor; det drager langt over Halvdelen af Befolkningen til sig, hele den arbejdende Klasse, der har fundet deres forjættede Land. Men alle disse er Folk, som for største Delen heller ikke tidligere gik i Teatret, for det første fordi det var for dyrt, og dernæst fordi de manglede Forudsætninger til at forstaa og nyde.

En anden Grund maa det være, en større og dybere. Og Grunden ligger i Folket selv.

Det hedder sig, at det danske Folk er Verdens mest oplyste. Ingen Steder har Civilisationen fæstet Rod som her. Og den er ikke blot at ydre Art. Den giver sig ikke blot til Kende ved Jernbaner og Telegrafanlæg, Sporvogne og 1ste Klasses Hoteller, men er gaaet selve Befolkningen i Blodet. Ingen Steder paa Jordkloden er der saa faa, der ikke kan skrive deres eget Navn, ingen Steder er der et Undervisningsvæsen som her. Evropas øvrige Lande

— ja, endogsaa Amerika, tager Danmark til Forbillede med Hensyn til Agerdyrkning, Højskoler, Redningsvæsen, Sanatorier, Lysinstitutter o. m. a.

Denne Oplysning har imidlertid sin skæve Side, som saa meget andet. Det lyder underligt. Men saadan er det. I gamle Dage, da Folk i Almindelighed var „dummere“, samlede Kraften sig hos nogle enkelte, der saa og følte for de andre og *over* de andre. Vi har haft en Absalon, en Kristian den Anden, en Tycho Brahe, vi har haft en Holberg og en Søren Kierkegaard. Det var store Mænd, og deres Navne vil blive staaende i Verdensudviklingen. Ser vi nu paa vor egen Tid, da opdager vi let en Forskel: alle er „klogere“, vittigere, mere alvidende end dengang. Alle kan mere. *Men alle kan ligemeget*. Det er ligesom, at den Kraft, der før var samlet paa nogle enkelte Steder, er bleven spredt ud over alt Folket i et lige tykt Lag — hist og her en Klat mere, det kalder vi „en betydelig Mand“ —, som man spreder Gødning paa en Mark. Ingen har faaet mere end sin Nabo, ingen har for meget og ingen for lidt. Dette kan jo i og for sig være saare godt. Den Mark, der gødes godt og ligeligt, den vil bære en rig Høst. Men man maa da finde sig i, at der intetsteds er en saadan Ansamling af Kraft, af „Talent“, at der opstaar, hvad man i gamle Dage kaldte *et Geni*. Og nu kommer vi til det kedelige: for at „det sjunkne“ skal kunne hæves igen, maa der just et Geni til, en Oehlschläger, en Johannes Evald, en Wessel.

De Danske kan æstetisere og være vittige — især det sidste — og skrive, det kan de ogsaa. Men det nye, den nye Ide er det, som mangler.

Vi har lige overstaaet en „Genfø-delse“ i Sæder og Digtning. Matte og overmætte er vi sunkne til Ro efter

70'nes „Sturm und Drang“. Vi har faaet Giften i os, og den vil ikke ud igen. Vi lever endnu paa Stumperne af „Graaromantiken“, som Realismen i Danmark træffende er bleven kaldt. Vi er virkelig trætte. Vi med vor Kultur og Intelligens kan ikke rejse noget nyt. Enhver er gaaet sine Veje. Vi har i vor Litteratur faaet et helt Pakhus fuldt af underlige Bøger, der hverken er Fugl eller Fisk. Vi har faaet en hel Stab af „store Mænd“, som ikke ved, hvad de vil. Og Teatret ligger hen.

Se paa Skuespillerne! Deres Spil er blevet saa underlig dødt og mekanisk. Og hvad var det, det høje kongelige Teater og de andre serverede sidste Saison? Det rene Ingenting. Nu og da af Pietetsfølelse et klasisk Stykke — „Herregud, man kan da ikke være andet bekendt!“ —, men ellers for Størstedelen noget moderne Gustav Wiedsk „Kørsammen“, Galstersk Godt købspatriotisme og Magnussensk blasert Erotik, altsammen noget, som er uden Rod i det virkelige Liv, uden Saft og Kraft, uden Evne til at samle det Folk, der kunde trænge saa haardt til det.

Tre Ting mangler vi: den store Skuespildigter, den store Ide og den store Skuespiller. Hvis vi har de to første, kommer den sidste af sig selv. Ja, hvis vi har dem. Men her kniber det.

Lad os haabe, denne Saison maa blive bedre end den sidste. Værre bliver den næppe, kan ikke blive det. Lad os haabe, Teatrene i Aar maa forstaa deres Sager bedre, og at der maa komme Liv i det lange Dødvande. Lad os haabe, det har man jo altid Lov til.

— — —

Der var engang, da Teatret var en Aandsmagt, man regnede med, noget uendelig fint og ophøjet og ædelt. Det er længe siden i en fjern og naiv

Tid, der ikke besad *vor* Tids storslaaede Kultur og Intelligens.

Hvor lykkelige maa vi da ikke være, vi Overmennesker!

Vor Ven, Hunden.

To Skitser.

I. En Festdag.

Gamle Jomfru Jensen paa Købstadshospitalet har en lille tyk forædt Moppe. Den bærer Navnet »Fasse«. Den Hund har været i Jomfru Jensens Eje i umindelige Tider, og den er den gamle Dames et og alt. — Jomfru Jensen er godt oppe mod de treds. Hun er ret en Gammeljomfrutype. Ansigtet er langagtigt i Formen Øjnene skinner graalige ud fra deres Huler, medens Øjenbrynene ser ud, som var de slidte næsten bort. Næsen er lang, indadbuget og spids. Munden er som Regel svagt kruset af et bittersødt Smil. Af dette Smil foraarsages sikkert ogsaa de Myriader af fine Rynker, der breder sig omkring Mundpartiet og fra Øjnene ud mod Tindingerne. Endelig findes der paa den høje Pande et Par dybere Furer, der grener sig med Biryarker. Ved højre Mundvig sidder en stor, gul, behaaret Vorte. I det hele taget er Mundpartiet en Del behaaret; og det gaar jo ikke an at klippe sig, thi da vokser Haarvæksten først rigtigt. Det graabrune Haar løber for oven op i en Kegle, og fortil sender det et Par lange Hængekrøller ned langs Kinderne.

* * *

Det er en Morgen hen paa Efteraaret. — Gamle Jomfru Jensen vaagner og ser op mod det velkendte hvidkalkøede Loft i sin lille Stue. Saa gaaber hun søvnigt, og vil netop vende sig om paa den anden Side, da der

pludselig bliver Liv i Trækkene: Ej, Ej! I Dag er det Fasses Fødselsdag; tænk en Gang! Som den Dag dog havde været ventet med Længsel. — Hun rejser sig paa den ene Albue og titter skævt ned til Fasses Kurv. I denne kan man skelne en brunlig sammenrullet Klump, der snøfter og suger Vejr til sig. — »Han sover endnu, den søde!« Og Jomfru Jensen lægger sig tilbage paa Pudsen og ser lige op i Loftet, — Det bittersøde Smil breder sig, Tankerne paavirkes af Sengevelværet. — — — Hvor dog saadant et lille Kræ kan forsøde en Livet. — — Man har det saa rart sammen, saadanne to. — Man har skam noget at leve for. — — Hvor venligt af Bestyrelsen, at den ogsaa lod hende beholde Fasse, da hun flyttede hertil. — Og Jomfru Jensen sukker velbehageligt og tager sig endnu et lille Blund.

* * *

Klokken er 10¹/₂ om Formiddagen. Jomfru Jensen staaar med et Spejl i i Haanden og stikker de sidste Naale i Haarkeglen. Fasse vaagner, rejser sig mageligt og strækker sig en tre fire Gange under lydelig Gaben. Jomfru Jensen haster hen til den med den sidste Naal mellem Gummerne (thi hun havde endnu ikke faaet sit Gebis paa.) — »Til Lykke, Fassemand! Hjærtelig til Lykke paa Fødselsdagen!« Fasse logrer med Halen og ser dum ud. »I Dag skal Fassemanden min være fin og have det saa godt, saa godt,« vedbliver den gamle Dame og ser kærligt paa Kælebarnet. Men dette ser stadig lige dumt ud. — I Dag skulde Fasse have det saa godt; jo vist! — som om han ikke hver Dag levede i Fryd og Glæde. — Nu bliver han vasket og børstet og faar Søvnens gneden af Øjnene. Saa faar baade Hund og Herskerinde sig en god varm Frokost. —

Fasse gnasker med Velbehag Chokoladen og de varme Hveder i sig. Derpaa finder Jomfru Jensen en lille rosenrød Pakke frem; den bliver lagt foran Dyret med Ordene: »Her har du en Fødselsdagsgave, min søde! Hvad siger du til det?« — Men Fasse siger ingenting. Han snuser til Pakken og stikker derpaa den yderste Tungespids frem fra den lukkede Snude; saa trækker den sig ned i Kurven.

Jomfru Jensen ser til. Saa aabner hun Pakken og vikler et Silkebaand, der har Pakkens Farve, ud. Midt paa det er der fastsyet en lille Sølvbjælde. Hele denne Historie faar Fasse om Halsen, og i Nakken bliver der bundet en flot Sløjfe. Saa faar han ogsaa sit røde, broderede Dækken paa og trisser nu som sædvanlig ved denne Tid ned i Hospitalsgaarden for at lufte sig lidt.

Jomfru Jensen lukker selv Døren op for ham. Hun ser ham vralte hen over Korridorens slidte, knastede Gulv, ser ham forsvinde om Hjørnet ved Trappen, og straks efter hører hun nogle taktfaste Bump ned ad Trappen.

* * *

Ved 2-Tiden om Eftermiddagen kan man i en af Byens Gader se en ældre Dame trippe af Sted. Om hendes Mund spiller et bittersødt Smil. I den venstre, behandskede Haand knuger hun en Pengepung. Ved Siden af hende vralter en overfed Moppe af Sted. Det kniber for den at følge med; thi for lidt siden har den sat en bedre Middag til Livs. Og sker det, at en fremmed Hund nærmer sig dens omfangsrige Korpus, da knurrer den mellem Tænderne og vralter stolt videre. — Parret er Jomfru Jensen og Fasse, der er ude paa den daglige Spadseretur. — Et Sted gaar de ind i en Konditorbutik, og Jomfru Jensen gør et større Indkøb. Senere gaar de et lille Trip

ud i en nær ved Byen liggende Lund. — Det tør Jomfru Jensen jo nok. Hun tror saa sikkert paa, at Fasse nok skal vide at beskytte hende mod mulige Farer.

* * *

Om Aftenen er der Gilde i Jomfru Jensens Stue. Ved Bordet sidder et Par gamle Damer, der bor Dør om Dør med hende. I sin udpolstrede Kurv sidder Fasse og svælger i Kager. Paa Bordet damper Kaffekanden. Jomfru Jensen skænker i Kopperne. De gamle klinker og drikker. Stemningen er løftet. Man snakker og ler. — Fasse er Genstand for megen Hyldest. Alle kappes de om at klappe og klø ham, og det kan han lide. Han løfter det ene Bagben i Takt med Klappene og krummer sig og stønner paa Grund af den slemme Gigt.

En i Dagens Anledning skrevet Sang bliver afsunget. Damerne er alle rørte over den. Og endogsaa Fasse synes at være greben. Under Afsynnelsen tuder og snøfter han i alt Fald hele Tiden, saa det er en Lyst. Og ud fra hans Øjne rinder et Par fedtede Hundetaarer. Dog — med de Taarer er det en egen Sag. Thi Fasses Øjne er altid rindende. Det er kun en naturlig Følge af de Sukkerbunker, han mellem Aar og Dag bliver trakteret med. — Der lægges ogsaa Kabaler, der skal vise, hvorledes det vil gaa Fasse i det nye Aar.

Kl. 9 gaar Gæsterne, og kort efter er der tyst og dunkelt i den lille Stue. Kun Natlampens spinkle Flamme lyser lidt op. — I Sengen ligger Jomfru Jensen. — Hun sover; men hendes Søvn er ikke rolig. En ond Drøm synes at plage hende. — Da kommer det frem mellem Læberne, hviskende og usikkert: »Ja, Gud give, at den Stund aldrig maa komme, da jeg skal

ingen blive nogen Sinde. Men man kan have den bedste Tro paa Rigtigheden af ens Mening, og den unges kan vel være lige saa berettiget som den gamles, selv om den er knap saa forstokket.

Det gør mig ondt, at Angriberen tror, at der er noget paataget over Artiklen. Dertil kan jeg kun sige, at han har taget fejl, og han maa tro mig paa mit Ord, naar jeg siger, at mine Udtalelser udtrykker min alvorlige Mening, og jeg er meget ked af, at det ikke faldt heldigt ud, som V. H. siger.

Forøvrigt haaber jeg ikke, at Hr. Aakjærs Sindsro og Nattesøvn er bleven forstyrret af min „generende“ Kritik.

—n.—n.

* * *

Jeg maa bede Hr. V. H. læse Spidsartiklen i Nr. 1 igennem nok engang. Det vilde sikkert være ham gavnligt.

Red.

Paa det jævne—.

I Bladets Nr. 2 af 15. September giver Hr. Incognito under Titelen „Homo incultus“ en fornylig afdød offentlig Personlighed et Eftermæle — om man kan kalde det saaledes—, der er ulige mere ironisk og tvetydigt end egentlig heldigt.

Ironien kan med en fornuftig Anvendelse være meget prisværdig og virkningsfuld, men paa den anden Side skulde den dog nødig være et altbeskyttende Skærmbær, bag hvilket man frit og uantastet kan udbasunere sine mere eller mindre forvirrede Meninger og Tanker; — der er og vil altid være visse sømmelige Grænser for den Ytringsfrihed, som Samfundet i Almindelighed og „Ordet frit“ jo i Særdeleshed

hylder, hvor meget man saa end tillader sig at skrive paa Ironiens Regning.

Og lige saa lidt skulde vel Anonymiteten være et saadant Skærmbær. —

Det maa da siges, at man ved at læse „Eventyret“ om „den gode Sjæl“, der vilde realisere sine „Idealer og store Ideer“, straks faar en Følelse af, at det i flere Punkter bevæger sig paa denne Grænse af det sømmelige uanset den ironiske Iklædning. Det turde i det hele taget være tvivlsomt, om dette, i et Skoleblad at behandle og drøfte et nylig afdød Menneskes Liv og Virken i denne „Eventyr“form, kan kaldes Taktfuldhed.

Under alle Omstændigheder kan det kun virke til Forklejnelse af vedkommende. Og dette var vel ikke Hensigten? —

For blot at nævne et enkelt af „Eventyrets“ interessante Slutninger: Som Modsætning til „den gode Sjæl“ staar „Jordens smaa Sjæle“, o: Autoriteterne, der „kappes om at spænde Ben for ham“. —

Men alt dette ufortalt maa man imidlertid kunne forlange, at der er en Smule Mening i Skrивeriet, og hvad betyder det, naar der ufortrødent fortsættes: „Guderne, den gode Konservatismes Vogtere, dræbte ham. De sidder deroppe i deres „dolce far niente“ og styrer Verden“?

— Hvad er Meningen?

Man kunde tro, det var en Art Polyteisme, der forkyndes. Maaske skal det ikke tages saa højtideligt, og det hele bliver da ret og slet en Floskel. — Men hvad nu end Meningen kan være, maa det være tilladt, indtil Udtrykket gøres mere „almenforstaaeligt“, at kalde det noget Sludder, der absolut ingen Steder hører hjemme.

„Eventyrets“ stilistiske Fortræffeligheder er iøjnefaldende, men alligevel:

„Ved Jorden at blive, det tjener os
bedst —“ x.

*

*

*

Det lille „Eventyr“ i Nr. 2 har vakt mere Splid, end det efter sin Form egentlig fortjente. Det var ikke ment som Diskussionsemne. Alligevel har enhver funden sit at forarges over. Nogle har taget det hele for „Grin“ — Vrøvl; andre er flammert op i stupidt Raseri mod „Eventyrets“ Figur og har søgt at dænge saa meget Smuds over ham i hans Grav som vel muligt.

Indsenderen af ovenstaaende hører aabenbart til de første. Han tager det hele som „en forgyldt Hulhed“, der blot synes, men ikke er, og skjuler sin Tomhed bag Ironiens skærmende Kappe.

I hans Indlæg er der adskilligt dunkelt, saaledes er det helt uforstaaeligt, hvorfor det bevæger sig paa „denne Grænse af det sømmelige og Ytringsfriheden, naar der fortælles om „den gode Sjæls Idealer og store Ideer“ og hans Forsøg paa at realisere dem.

Eller skulde vi virkelig være komne saa langt ned, at det med nogen Ret kan siges: *Og mærker du noget til det farlige, der hedder Troen paa Idealerne — da bør du gaa til en Læge!* — I saa Fald staar det virkelig sørgeligt til.

Med Hensyn til „det taktløse“ i at sætte det hele under Eventyrform er at bemærke, at Eventyrformen er den mest diskrete af alle, der nævnes ingen Navne, enhver kan tænke sit. Skulde dette i sig selv virke „forklejnende“?

Jeg tror det ikke.

Og medens der dog stadig mærkes, hvem der sigtes til, tegnes Idealet, det lydefri, for Læseren. Her er et af de Punkter, hvor man har misforstaaet mig. Thi det er nemlig Sagen: „*Homo incultus*“ er en idealiseret Fortælling over et Menneske, som kom dette Ideal nær-

mere end de fleste — en Hymne til selve Idealet, om man vil, den Klippe-tind, som vi aldrig evner klavre op paa.

Og vi ser et Menneske, der gaar sin Vej gennem Livet uden at lokkes af Smiger og Mammon, et Menneske, der tømmer sin sidste Mønt paa den fattiges Bord og sulter og lider timelig Nød, for at andre skal kunne mættes, et Menneske med andre Ord, som har besejret *Egoismen*. Hvad han udretter, er set paa een Vis, kun lidet; thi for hver een, han hjælper, sidder der Tusinder igen og venter — men et Menneske skal ikke dømmes efter, *hvor meget* det udretter, men efter *det Sind*, hvormed det gør det.

Og set saadan, var *Homo incultus* stor. —

Homo er Idealet. Den, som han er tegnet over, et Menneske og derfor behængt med Tusinder af Fejl. Han kunde forivre sig, kunde gaa alt, alt for vidt i sin Nidkærhed (hvilket nogle behager at udtrykke ved, at „der var ikke et sandt Ord i hans Mund!“). Men hvad har alt det at sige? Det er kun uvæsentligt. Vi maa trænge igennem alt Vrøvlet og alle de ydre Fejl, ind til *Kernen* i Mennesket. Om den er god eller slet, det er Spørgsmaalet; alt det andet er i Grunden Omsvøb.

Det er Idealet, jeg har tegnet for Menneskene i det lille „Eventyr“, og som det var at vente, har de misforstaaet det og taget Forargelse deraf, — og længere er de ikke komne, har ikke et Øjeblik tænkt paa at rykke dette Ideal blot en Tomme nærmere, kaste blot en Smule af sig af den Byldt af *Egoisme*, de gaar og slæber paa Livet igennem — nej, blot forarges i al *Ærbarhed* har de kunnet. —

Saa er der „Floskelen“ med „Guderne.“ Her tør jeg maaske minde om,

at hvis jeg havde sat dem i Ental — Guderne —, var Forargelsen bleven om muligt end større. Dernæst, at ved at vælte det hele over paa de højere Magter slipper Menneskene saa bekvemt fri for Ansvar, og vi kan da med roligt Sind dementere Rygterne om Sløsethed ved vort Baneeftersyn som idel „Løgn og Opspind“. Man burde have takket mig for denne Udredning. Det skete dog ikke. — — Men iøvrigt er denne Passus ret uvæsentlig i Fremstillingen, og at man har kunnet hænge sig i den, viser kun det danske Folks Lyst til fremfor alt at kritisere, fremdrage „svage Punkter“ for saa ud fra dem at plukke det øvrige i Stumper og Stykker.

— — Og skal vi saa ikke lade „Homo“ have Fred i sin Grav om ikke af anden Grund saa af Pietetsfølelse

mod ham. Han kan trænge til det. Han er træt. Han har i Livet udrettet mere end ti Theoretikere tilsammen.

Og med Stuckenbergs har han maattet erkende det triste:

Hvor er de Veje lange
paa denne lille Jord!
Hvor er de Døre trange,
bag hvilke Hjertet bor!

Incognito.

Poesi og Prosa.

Digteren paa Sommerpensionatet fjar paa sin Spadseretur pludselig en Inspiration og kommer styrtende ind i Spisestuen, hvor Gæsterne sidder ved Bordet, idet han raaber: „Papir!! Papir!!“

Pensionatsfruen ser indigneret paa ham, og svarer resolut: „Der *fin's* Papir!!“

Juvelér.
Telefon 374.

G. GULDBRANDSEN,

Guldsmed
Telefon 374.

KIRKEGADE 2.

GRUNDLAGT 1854.

Største Udvalg i Guld, Sølv og Electroplet.

Chokolade,

∞ Cigarer & Cigaretter. ∞

Største Udvalg.

P. Spangs Eftg.

Amatørfotografer

gør Deres Indkøb i Byens
ældste Forretning med

fotografiske Artikler.

Vejle Materialhandel, E. Hvidtfeldt.

5 Cooper-Bøger a 50 Øre.

Den sidste Mohikaner. — Hjortedræber. —

Lodsen. — Stifinder. — Prærien.

Faas i C. Neumanns Boghandel.

Urglas 25 Øre!!

Urmager **Johs. Jasper,**

Kirkegade 19.

A. Beecken, Telefon 716.
Kirkegade 2.

Elegant Udvalg i Parfumerier, Toiletartikler, Lædervarer.

Alt til laveste Priser.

Nye Rygsække

er hjemkommen i

„DET RØDE HUS“

Se Skabet i Porten.

Biografteatret, Vejlborg Største og eleganteste Teater
for levende Billeder.

Køb Deres
 CYKLER
DÆK og SLANGER
 hos **Chr. Søndergaard.**
NB. Byens bedste Reparationsværksted.
 Vestergade 23. Telefon 369

**Carl Berg
& Søn,**
 Urmager og Optiker.
 Største Lager
 af alt til Optik
 hørende.

..... Skolebøger. ....
HVIDEHUS BOGLADE
JUL. JENSEN VEILE
 ..... Skolemateriel. ....

MARIUS GEERTSEN
 er den billigste i Vejle.

Engelsk
 Hatte, Underbeklædning, Slips
 Manchetskjorter faas bedst og billigst hos
A. Christensen,
 „High class tailor“. Nørreport.

Hjemmelavet Confekt

Agnes Hahn,
 Vestergade 18. Vejle.

HUSK
 Uldvarehuset,
 Nørregade 28.

Fotografisk Specialhandel, Vejle.

Jernbanep. **S. Jensen-Uhrback.** Telf. 858.

Stort Udvalg i nye og brugte Fotografiapp.
 samt alle Artikler for Fotografi. Alt Arbejde for
 Amatører udføres. Reparationsværksted for alle
 Foto-Instrumenter. 22 Aars praktisk Erfaring.

De bedste Lommeblyanter

i
Victor Dethlefsens Boghandel.

J. Jensen-Bangs

Skolestøvler anbefales.

Telf.
 323.

Ib Møller, Kundstrejleri og
 Paraplyforretning

Nørregade. ☐ Telefon 351.

Paraplyer, Piber, Stokke

Lædervarer anbefales.

Flipper, Slips

Hatte.

Altid det
 nyeste hos **Joost.**

**Gør deres Indkøb hos
 Bladets Averterende!**

Sports-

Beklædning

billigst i

TØJHUSET

v. Carl B. Clemmensen,

Torvegade 17.

Telf. 631.

Chr. Hansen,

Rammefabrik,
 VEJLE Telefon Nr. 5.

